

Mirela Nicolau (*Veta*) păstrează măsură în construcția rolului său, alăturându-i-se Gabi Munteanu (*Zița*), Radu Panamarenco (*Nae Ipingescu*) și Dinel Tancof (*Chiriac*). Florin Dumitru în *Rică Venturiano* este, din păcate, depășit de rol. Un travesti (*Spiridon*) reușit și foarte convingător face, însă,

Mihaela Olar, dând autenticitate personajului său.

Teatrul Valah Giurgiu – O noapte furtunoasă de I. L. Caragiale. Regia: Mihai Manolescu. Scenografia: Olimpia Damian. Distribuția: Livius Rus, Radu Panamarenco, Dinel Tancof, Mihaela Olar, Florin Dumitru, Mirela Nicolau, Gabi Munteanu.

Humorror-mania

La început de septembrie, pașnicului trecător al Căii Victoriei, proaspăt reîntors din concediul de vară, îmbulzeala în prag de seară din fața Teatrului Odeon, îi stârnea mirarea. Afișele prezente prin preajmă, în locuri convenționale și mai ales „neconvenționale”, cele în drept de a da lămurire, aveau meritul de a accentua... nelămurirea. Căci textul lor suna cam așa: „Mama, buba!”

Ce se întâmpla, de fapt? A patra ediție a *Festivalului Humorror*, „singurul festival de umor negru pur sânge românesc”, așa cum ne anunțau organizatorii în materialele publicitare oferite. De altfel, cum „evenimentul” a avut în spate, ca organizator, pe CONNEX, campania publicitară cel-a însoțit a fost făcută, evident, după tipicul implementării unui „produs” pe piață.

Așadar, la intrare îmbulzeală mare, foarte mulți tineri, căci „se intră pe gratis”. Aceasta, bineînțeles, după ce s-au strecurat prin cordonul oamenilor de ordine, invitații sau posesorii unei legitimații de presă. Cei care reușesc să pătrundă înăuntru, în foaiere, în spațiul amenajat de către scenograful Dragoș Buhagiar, sunt în pericol de a fi acostați de actorii angajați într-un happening, imagini ale traumelor fizice.

Despre altfel de traume, despre altfel de „bube” vorbește, însă, expoziția de fotografie (*Fotofobia*) și de caricatură (*Schizografia*) expusă aici. Despre cele ale societății în care trăim, ale omului de lângă noi și, implicit, ale noastre. Un zâmbet în colțul gurii și încă o demonstrație că hazul de necaz este total compatibil spiritului românesc. *Fotofobia* și *Schizografia* sunt doar două dintre secțiunile festivalului, cea de-a treia secțiune fiind rezervată teatrului, toate având caracter competitiv.

Cine ajuns până aici, poate intra și în sală „pentru a vedea cele cinci piese (spectacole, am spune noi, *n.a.*) care concurează la secțiune Lethalia. Adică una pe seară”. Tema fiind umorul negru, probabil a fost destul de greu a găsi în repertoriul teatrelor oferte care să satisfacă cerința. Astfel că, dintre spectacolele selecționate: *Năzdrăvanul Occidentului* de John Millington Synge, regia Bocsárdi László (Teatrul Național Craiova), *Trilogia belgrădeană* de Biljana Skbljanovic (Teatrul „Lucia Strudza Bulandra”), *Popcorn* de Ben Elton, regia Răzvan Săvescu (Teatrul Mic), *Pastramă-Trufanda* după proza, poezia și corespondența lui Ion Luca Caragiale, regia Ion Ardeal Ieremia (Teatrul Național Timișoara), *O tată, sărmane tată, mama*

te-a spânzurat în dulap, iar eu sunt foarte trist de Arthur L. Kopit, regia Iarina Demian (Fundatia Artest), numai ultimul poate fi considerat apt de a participa fără urmă de compromis în festival.

Ochiul juriului s-a oprit asupra lui apreciind, însă, doar creația lui Tudor Chirilă (*Jonathan*), care a primit premiul de interpretare, distincția pentru cel mai bun spectacol fiind acordată *Trilogiei belgrădene*. De altfel, o coerență montare a regizorului Theodor Cristian Popescu, ce are la bază un text axat

pe problematica lumii balcanice contemporane.

Serile „humorror“ nu se închideau aici, însă. „Oameni care joacă teatru fără nici un rost, căci recitalurile lor sunt hors concours“, au delectat publicul de-a lungul a trei seri: Mariana Mihut, Maia Morgestern și Horațiu Mălăele, pentru ca închiderea galei festivalului să fie făcută de *Operele complete ale lui WLM SXPR* de Jess Borgeson, Adam Long și Daniel Singer, regia Peter Bokor.

Ileana BERLOGEA

Năzdrăvanul Occidentului

Gongul noii stagiuni 2001/2002 a bătut în toate teatrele țării. Trebuie, totuși, să recunoaștem, că și vara a oferit publicului evenimente artistice. La Sighișoara au putut fi văzute spectacole medievale, iar la Mangalia, la sfârșit de august, a cules aplauze *Gala tânărului actor*. În septembrie, în capitală, concomitent cu muzica lui George Enescu, *Connex* a organizat un festival, *HumOrror*, cuprinzând cele mai diverse montări cu comic negru din țară și din București, după cum și cu recitaluri anume pregătite.

Naționalul craiovean în prag de a-și deschide stagiunea oficială cu noua montare a lui Bocsárdi László, un regizor afirmat după 1990, cu o solidă pregătire de inginer, anterioară noii sale pasiuni pentru scenă, a fost invitat de *Connex* la acest festival, premiera având loc cu acest prilej.

Lectura lucrării lui Synge, dramaturg irlandez de la începutul de veac XX, a fost amară, spectacolul a devenit astfel o comedie tristă despre un tânăr chinuit

de un tată despot și crud, convins că fiul său nu este bun de nimic.

Cu Ilie Gheorghe, strălucitor, energic, viu, adevărat în ciudatul rol al tatălui, cu decorurile sumbre, dar sugestive semnate de Bartha Jozsef și costumele bine concepute de Kótya Dobre Judith, regizorul a reușit o emoționantă generalizare a destinului lui *Cristopher Mahon*, eroul exasperat de propriul său părinte până la gestul dement de a-i da cu sapa în cap acestuia. Speriat de fapta săvârșită, *Cristopher* fuge, ajungând la un han unde este văzut ca un erou.

Autorul irlandez a vrut să-și satirizeze compatrioții, așa cum a făcut și G. B. Shaw atunci când i-a descris pe irlandezi, sau Sean O'Casey în opera sa dramatică, pentru a nu-l uita nici pe O'Neill în *Fire de poet* și chiar în autobiografica mărturie *Lungul drum al zilei către noapte*, dar la Synge, alături de ironie, se descifrează și înțelegere pentru niște oameni însetați de extraordinar. Tristețea, condamnarea și